

Blader naar pagina 182 om meer te weten te komen
over de blauwgekleurde woorden in het boek!

ISBN 9789000403509

ISBN 9789000405701 (e-book)

NUR 282/283

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes Bisseling Kleuver Literary
Agency te Amsterdam.

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: © Keet Oldenbeuving en Elsbeth Teeling

Ontwerp omslag en illustraties binnenwerk: Lennart Wolfert

Ontwerp binnenwerk: Jasmijn de Boer

Ontwerp stickers op omslag en schutbladen: Freepik.com

Copyright foto's:

pagina 24, 85: © Petra de Hamer en Uitgeverij Snor

pagina 106, 129: © Gus Thelissen

pagina 148: © Jelmer de Haas

pagina 160: © Kilian van Gool

pagina 165: © Marloes Grimbergen

pagina 175: © Derk Zijlker

pagina 181 en achterplat: © Bia Pinho

De overige foto's zijn gemaakt door Elsbeth Teeling.

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.*

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

HOOFDSTUK 1

KOGEL

Nu gaan slapen, nu gaan slapen, nu gaan slapen. Ik wil wel
slapen, maar mijn hoofd niet. Misschien als ik aan iets leuks
denk. Maar er komt niks leuks. Nu gaan slapen. Ik draai me
om. Helpt niet. Draai me nog een keer om. Ik voel me niet lek-
ker. Misschien mama roepen. Nee, nog één keer proberen. Nu
gaan slapen. Er trekt iets in mijn buik. Misschien ben ik wel
misselijk.

‘Maham,’ roep ik vanuit bed.

...

...

‘Maaaaamaaaa.’

‘Papaaaa.’

...

Ze horen me niet. Ik durf niet harder te roepen. Misschien maak ik Teun anders wakker. Teun is mijn kleine broertje van twee. Hij kan ook vaak niet in slaap komen. Dan gaat mama naast hem liggen, tot hij slaapt. Misschien is mama wel in slaap gevallen in Teuns bed. Of ligt ze op de bank voor de tv te slapen.

Ik sla het dekbed van me af en klim uit mijn bed. Mijn nieuwe hoogslaper. Ik hoopte dat slapen in mijn nieuwe bed beter zou gaan. Maar het werkt niet. Stom bed. Stomme slaap. Het trappetje van het bed kraakt als ik eruit klim.

In mijn gestreepte pyjama loop ik op blote voeten naar de woonkamer waar mijn moeder in het hoekje van de bank televisie ligt te kijken. Ze kijkt een beetje verstoord op als ik tussen de schuifdeuren sta. Ik hoor geluiden van de datingshow die mama zit te kijken, die in dat restaurant. De mensen op het scherm gaan net zeggen of ze nog een keer met elkaar uit willen. Ik ga naast mama op de bank zitten.

‘Keet, ik vind het niet zo’n goed idee als je elke avond uit bed komt,’ zegt ze, haar ogen nog steeds op het scherm gericht. Nu voel ik mijn buik helemaal. Ik staar voor me uit.

‘Ik heb weer die kogel,’ zeg ik dan. Zo noemen we mijn buikpijn sinds kort. Omdat ik me wel vaker niet zo fijn voel. En mama bleef dan maar vragen wat ik precies voelde. Of ik hoofdpijn had, of misselijk was. Ik zei dat het meer een rotge-

voel in mijn buik was. ‘Alsof je een steen in je buik hebt?’ had mama gevraagd.

‘Nee, meer een kogel,’ had ik toen bedacht. En nu noemen we het gevoel zo, en dat is wel handig, want dan heeft het tenminste een naam.

Ze draait haar gezicht van de televisie naar mij.

‘Is er iets gebeurd op school, lieverd?’

‘Nee.’ Ik leun wat meer tegen haar aan.

‘Heb je morgen iets spannends?’

Op televisie zit een jongen aan de bar te wachten tot zijn date binnenkomt.

‘Heeft iemand je gepest?’

Mama is echt verslaafd aan dit soort shows.

‘Vond je het vervelend dat die man in de winkel “jongeman” tegen je zei?’

Ze blijft maar dingen vragen, maar ik heb gewoon die kogel, en die moet weg. Niemand heeft me gepest. Morgen is een gewone dag op school, en ik vind het niet erg als vreemde mensen denken dat ik een jongen ben. Heel vaak denken mensen dat. Alleen maar omdat ik korter haar heb. Vooral in winkels. Net als vanavond, toen we kibbeling gingen halen bij Blup Blup.

‘Voor jou ook kibbeling, jongeman?’ had de visboer gezegd terwijl hij mij aankeek.

HOOFDSTUK 2

GYM

‘Jongedame,’ had mama gelijk gezegd. Daar was ik blij mee. Dat hebben we ook afgesproken, dat mama het dan wel verbetert. Ook al ben ik niet boos als ze het verkeerd zeggen, ik wil wel dat ze weten dat ik gewoon een meisje ben.

‘Kom, terug naar bed, jij,’ zegt mama. Ze kijkt weer naar het scherm en komt dan overeind. ‘Ik kom wel even bij je liggen.’

We lopen samen terug naar mijn kamer. Trappetje van mijn bed op, mama achter me aan. Dat was makkelijker toen ik nog een gewoon bed had. Toen kwam mama ook vaker naast me liggen.

‘Beetje opzij,’ zegt ze, terwijl ze erbij komt. We liggen nu allebei op ons rug. Ik kijk naar het plafond vlak boven ons. Ze zegt dat ik mijn ogen dicht moet doen en mijn handen op mijn buik moet leggen.

‘Adem in door je neus en uit door je mond,’ zegt ze met een zachte stem. ‘En voel dat je buik omhooggaat.’ Ik voel het niet echt, maar het is fijn dat ze hier naast me ligt. Als ze praat hoef ik in ieder geval niet te denken. En terwijl ze doorpraat over adem en over mijn tenen voelen in het matras en zo, merk ik dat alles langzaam zwaarder wordt.

‘Welterusten, lieverd,’ hoor ik mama nog fluisteren voordat ze weer uit mijn bed klimt.

Nu heeft ze wel gemist of die twee laatste mensen in dat restaurant nog bij elkaar zijn, denk ik vlak voor ik in slaap val.

Ik pak mijn gymtas en jas van het haakje. De anderen hebben hun jassen en tassen al gepakt, dus ik zie die van mij gelijk. Joes en Tim lopen tegen elkaar aan duwend voor me de gang uit. De rest van de klas loopt in een lange rij luid kletsend daarvoor, langs de ramen van groep zes, in de richting van de trap.

Ik kan wel een gymles gebruiken na die saaie rekensommen van vanmorgen. Ik hoop dat we gaan basketballen. Ik weet niet of ik het ooit ga begrijpen hoe je procenten uitrekent. En trouwens, waarom zou ik dat ook moeten weten? Ik ga daar toch niks mee doen later. Als juf Barbara het voordoet op het bord ziet het er best makkelijk uit allemaal, maar zodra ik het zelf moet doen, snap ik er niks meer van. In mijn hoofd gaat dan alles door elkaar.